

Sygn. akt II PZ 24/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa P. W.

przeciwko E. Sp. z o.o. w K.

o ustalenie istnienia stosunku pracy i wynagrodzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 grudnia 2017 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt VII Pa (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 29 czerwca 2017 r. odrzucił skargę kasacyjną powoda P. W. wniesioną od wyroku tego Sądu z dnia 7 marca 2017 r. jako spóźnioną. Uzasadnienie tego wyroku doręczono pełnomocnikowi powoda w dniu 3 kwietnia 2017 r., natomiast skarga kasacyjna została nadana w urzędzie pocztowym 5 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy wskazał, że termin do wniesienia skargi kasacyjnej z art. 398⁵ § 1 k.p.c. jest terminem „ciągłym”, który kończy się z upływem dnia odpowiadającego dacie doręczenia orzeczenia stronie skarżącej (art. 112 k.c. w związku z art. 165 § 1 k.p.c.). Skoro w rozpoznawanej sprawie odpis wyroku Sądu Okręgowego wraz z uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi powoda w

dniu 3 kwietnia 2017 r., to dwumiesięczny termin do wniesienia skargi kasacyjnej upłynął w dniu 3 czerwca 2017 r. Tym samym skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2017 r. była spóźniona i podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie powód zarzucił naruszenie art. 115 k.c. w związku z art. 165 k.p.c. przez niezastosowanie w sytuacji, gdy koniec terminu do wniesienia skargi kasacyjnej przypadł na sobotę, co oznacza, że termin kasacyjnego zaskarżenia upływał w następnym dniu, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą. W konsekwencji Sąd drugiej instancji naruszył art. 398⁵ § 1 k.p.c. przez odrzucenie skargi kasacyjnej nadanej przez powoda w sobotę, która została wniesiona z zachowaniem ustawowego terminu. Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie było uzasadnione, albowiem istotnie termin kasacyjnego zaskarżenia przypadał w sobotę 3 czerwca 2017 r., przeto ten przypadający na sobotę koniec tego terminu kasacyjnego zaskarżenia upływał następnego dnia, który nie był dniem wolnym od pracy ani sobotą (art. 115 k.c. w brzmieniu nadanym z datą 1 stycznia 2017 r. przez art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 16 stycznia 2016 r. o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców, Dz. U. z 2016 r., poz. 2255 ze zm., w związku z art. 165 k.p.c.). W konsekwencji bezpodstawne i bezzasadne okazało się odrzucenie przez Sąd drugiej instancji terminowej („niespóźnionej”) skargi kasacyjnej wniesionej w poniedziałek 5 czerwca 2017 r., który był najbliższym dniem wolnym od pracy, co wymagało orzeczenia jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁶ k.p.c. O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym zadecyduje końcowy merytoryczny osąd skargi kasacyjnej.

r.g.